

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΙ

Ψαλλομένη τῇ Κ'. τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός.

ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΑ

ΠΑΡΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ζακυνθίου τοῦ Ἐλαχίστου ἐν Ἱερουσ.

Con Licenza de' Superiori, 1718

Ἐξεδόθη ἐν Βενετία, ἔτει σωτηρίῳ αψιη' 1718
παρὰ Νικολάου τῷ Σάρῳ.

Τῆς ἀνωτέρω ἐκδόσεως παντάπασιν ἐξαντληθείσης καὶ ἐνός μόνον ἀντιτύπου
διασωθέντος, ἐκδίδεται νῦν ἡ Ἱερά αὕτη Ἀκολουθία
παρὰ τοῦ Ζακυνθίου Ἱερέως

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΡΑΤΗ ΔΙΔ. ΘΕΟΛ.

Χαρτοφύλακος.

Εφημερίου τοῦ ἐν Ἀθῆναις ἱεροῦ Ναοῦ
τοῦ Ἁγίου Δημητρίου (Ψεῦδῃ).



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥΣ Ζ. ΔΙΑΛΛΗΜΑ

6—Ὁδὸς Βορέου—6

1925

ΤΗ,

ΓΕΡΑΡΑΙ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΙΑΙ ΜΟΝΗΙ

ΤΟΝ ΟΜΑΛΩΝ

ΤΗΣΔΕ ΤΗΣ ΓΕΡΑΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ

ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ

ΕΥΛΑΒΩΣ ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ

† Γερμῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΕΡΑΤΗΣ Δ. Θ.,
Χαρτοφύλαξ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ παροῦσα Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου τοῦ Νέου Ἀσκητοῦ, ἀρχαιοτέρα οὖσα τῆς ἤδη ἐν χρήσει ψαλλομένης κατὰ τὴν Κ'. Ὀκτωβρίου ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ λοιπαῖς Ὁρθοδόξοις Ἐκκλησίαις, πλὴν τῆς Ζακύνθου, εἰς ἣν ψάλλεται ἡ παροῦσα ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, συνεγράφη παρὰ τοῦ σοφοῦ Ζακυνθίου ἱερέως Νικολάου τοῦ Γαβριηλοπούλου καὶ ἐξεδόθη ἐν ἔτει 1718 ἐν Βενετίᾳ παρὰ Νικολάῳ τῷ Σάρῳ. Ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς Νικόλαος Γαβριηλόπουλος ἐγεννήθη ἐν Ζοκύνθῳ περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΖ'. ἑκατονταετηρίδος, ἐξ οἰκογενείας εὐπατρίδου. Ἦτο υἱὸς Ἰωάννου Γαβριηλοπούλου τοῦ Δικηγόρου, ἀνδρὸς ἐξειδικασμένης παιδείας, σπουδάσαντος ἐν Παταύῳ καὶ τιμηθέντος πολλάκις ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ δι' ἐπισήμων θέσεων. Ὁ Νικόλαος μαθητεύσας παρὰ τῷ τότε ἐν Ζακύνθῳ ἐπὶ πολλὰ ἔτη διαπρέψαντι Δημητρίῳ Μπενιζέλῳ τῷ Ἀθηναίῳ, ὡς καὶ ἐτέροις διδασκάλοις, μετέβη εἰς Ἰταλίαν πρὸς ἐπαύξησιν τῶν σπουδῶν του, ὅπου γενόμενος εἰδημονέστατος τῆς τε Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς καὶ Ἰταλικῆς φιλολογίας, ἐχειροτονήθη ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Ἱερεὺς καὶ μετήρχετο τὸ ἱεροκηρύττειν καὶ τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων διεσώθησαν τὰ ἑξῆς :

1) Κανὼν ἀσματικὸς τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, ὅστις εὗρίσκεται τετυπωμένος ἐν τῇ Ἀκολουθίᾳ τοῦ Ἀγίου τῆς ΙΖ'. Δεκεμβρίου, πρῶτος μετὰ τὸν Κανόνα τῆς Θεοτόκου, φέρων

ἀκροστιχίδα τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως. Ἐπίσης καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου «Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον καὶ Αἰγίνης τὸν πρόεδρον» τυγχάνει ποίημα τοῦ ἱερέως τούτου.

2) Ἀκολουθία ψαλλομένη τῇ Δ' τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς ἐν Ζακύνθῳ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γενομένου θαύματος παρὰ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου ἐν τῇ τοῦ λοιμοῦ ἀπαλλαγῇ, ὅποτε καὶ ἀνφοδομήθη ὁ ἱερὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου παρὰ τὴν οἰκίαν τῶν Κομούτων, τοῦ ὁποῦ τὴν εἰκόνα μετέφερον ἐκ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἰδιοκίτου τοῦ τότε εὐπατρίδου Καρόλου Πουβλίου Κόλα, θεωρηθείσης δὲ τῆς εἰκόνης ταύτης τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ὡς θαυματουργοῦ, καθὼς συντελεσάσης εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς νήσου ἐκ τοῦ λοιμοῦ. Ἡ Ἀκολουθία αὕτη ἐξεδόθη δις ἐν Βενετίᾳ παρὰ Νικολάου Σάρφ κατὰ τὰ ἔτη 1710 καὶ 1748 *.

3) Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τὸν Ἅγιον Μεγαλομάρτυρα καὶ θαυματουργὸν Γεώργιον λυτρωτὴν Ζακύνθου· εἰς τὸ «Υγρὰν διοδεύσας». Ὡς ἀναφέρει ὁμοῦς ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου Νικόλαος ὁ Κατραμῆς εἰς τὰ Φιλολογικὰ Ἀνάλεκτα Ζακύνθου, ὁ Κανὼν οὗτος τυγχάνει ἀνέκδοτος.

* Κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην τῆς Δ'. Ἰανουαρίου ἐτελεῖτο μεγαλοπρεπὴς πανήγυρις ἐν τῷ ρηθέντι Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῶν Κομούτων καὶ Λιτανεῖα τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνης τοῦ Ἁγίου εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θαύματος τῆς ἀπαλλαγῆς τῆς νήσου ἐκ τοῦ λοιμοῦ. Καταστραφέντος ὁμοῦς τοῦ Ναοῦ ὑπὸ τῶν σεισμῶν, ἐπαύσεν ἔκτοτε τελουμένη ἡ ἑορτὴ αὕτη. Ἡ δὲ ὁμοῦς ἀνοικοδομηθέντος καὶ πάλιν τοῦ Ναοῦ ὑπὸ τῆς οἰκογενείας τῶν Κομούτων εἰς τὴν κυριότητα τῆς ὁποίας οὗτος περιήλθεν, εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἵνα ἡ εὐσεβὴς οἰκογένεια τῶν Κομούτων ἐξέδιδεν ἐκ νέου τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου, τῆς ὁποίας αἱ ἀνωτέρω δύο ἐκδόσεις ἔχουσιν ἐξαντληθῇ, ὅπως διασώσῃ ταύτην, συνάμα δὲ ἐπανασυστήσῃ ἐπὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερον τὴν ἑορτὴν ταύτην τῆς Δ'. Ἰανουαρίου πρὸς διαιώνησιν τοῦ θαύματος τοῦ Ἁγίου, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ὁποῦ ἀνφοδομήθη ὁ ἰδιοκτήτης αὐτῶν Ναός.

4) Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τὸν Τίμιον Σταυρόν, φέρων ἀκροστιχίδα τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως. Ἐξεδόθη ἐν Κεφαλληνίᾳ ὑπὸ Ν. Πολλάνη ἐν ἔτει 1852 καὶ

5) Ἡ παροῦσα Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου.

Ἡ Ἀκολουθία αὕτη εἶναι τὸ τελειότερον ἔργον τοῦ Γαβριηλοπούλου, ἰδίᾳ δὲ τὸ Συναξάριον γεγραμμένον κατὰ τὸ γλωσσικὸν ἰδίωμα τῆς τότε ἐποχῆς, ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Γαβριηλόπουλος ἦτο ἀνὴρ σοφὸς καὶ κάτοχος μεγάλης παιδείας ἀφοῦ ἐχειρίζετο τόσον εὐστόχως καὶ τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν καθομιλουμένην τῆς ἐποχῆς του.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἀκολουθία αὕτη, καίτοι οὖσα γνωστὴ ἐν Ζακύνθῳ, ὡς ψαλλομένη ἀπὸ τοῦ 1718 κατὰ τὴν Κ'. τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός, λόγῳ τῆς ἐπὶ τόσα ἔτη χρήσεως αὐτῆς, ἐξηντλήθη, ἐν δὲ μόνον ἀντίτυπον τῆς ἐκδόσεως ἐκείνης διεσώθη ἐν τῇ Νήσῳ * καὶ τοῦτο ἔχον καταφανῆ τὰ σημεῖα τῆς φθορᾶς, ὑπάρχον εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γερασίμου κείμενον εἰς τὸ προάστειον τῶν Κήπων καὶ ὅπερ πάνυ προθύμως ἀπέστειλεν ἡμῖν ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ καὶ λαν ἀγαπητὸς ἡμῶν φίλος Αἰδ. Ἱερὸς Σταμάτιος ὁ Καψάσκης, πρὸς ὃν καὶ δημοσίᾳ ἐκφράζομεν τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας, ἥδη τῇ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου ἀρωγῇ καὶ βοηθείᾳ προβαίνομεν εἰς τὴν ἀνατύπωσιν τῆς Ἀκολουθίας ταύτης, ὅπως δια-

(*) Σ. Ε. Ἐν τῇ πρὸ μικροῦ γενομένη ἐκδόσει τῆς γνωστῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ὁσίου ἡμῶν Πατρὸς—ἐπιμελεία καὶ ἐπιστάσις τοῦ αἰδ. Οἰκονόμου Γερασίμου Χ. Ποταμιάνου, Δ. Θ., ἐν Ἀθήναις 1925—συμπεριλήφθησαν ἐκ τῆς ὑπ' ὅφει Ἀκολουθίας τοῦ σοφωτάτου Ν. Γαβριηλοπούλου τὸ Ἀπολυτίκιον, τὸ Κοντάκιον καὶ τὸ Ἐξαποστειλᾶριον ὡς δὲ γράφει ὁ πολυγραφώτατος καὶ εὐσεβὴς ἐκδότης αὐτῆς ἐν ὑποσημείωσει (σελ. 94) «εὗρεν ὅλος τυχαίως καὶ ἀνεπίστως ἐν τινι τῶν ἐνταῦθα—Ἀθήναις—παλαιοβιβλιοπωλείων» ἐν ἀντίτυπον τῆς ἱερᾶς ταύτης Ἀκολουθίας (τοῦ ἱερέως Νικ. Γαβριηλοπούλου).

σωθῇ τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τοῦ σοφοῦ ἡμῶν συμπο-
λίτου, ἀφιερῶντες ταύτην εἰς τὴν ἐν Κεφαλληνίᾳ ἱερὰν
καὶ γερασμίαν Μονὴν τοῦ Ἁγίου, ὅπως μνημονεύηται ἐν
αὐτῇ ὃ τε συγγραφεὺς τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου Νικό-
λαος ἱερεὺς ὁ Γαβριηλόπουλος ὁ Ζακύνθιος καὶ ὁ ἤδη
ἐκδίδων αὐτὴν συνώνυμος αὐτῷ συμπολίτης καὶ ταπεινὸς
ἐν Χριστῷ ἀδελφός.

† Ἱερεὺς ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὁ ΠΕΡΑΤΗΣ Χαρτοφύλαξ, Διδ. Θεολογίας.
Ἐφημέριος τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου
Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου,
τοῦ ἐν τῇ συνοικίᾳ Ψυχρῇ κειμένου.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 8ῃ Σεπτεμβρίου 1925.

Ὁ ἐν Ἱερεῦσιν Ἐλάχιστος

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΑΒΡΙΗΛΟΠΟΥΛΟΣ

ὁ Ζακύνθιος τοῖς ἐντευξομένοις.

Εἰ καὶ τοῖς παρελθοῦσι χρόνοις ἡ τοῦ
Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίου Πελοπον-
νησίου τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ ἀκολουθία ἄλλοις
συντεθεῖσα ἐξεδόθη τοῖς τύποις, ἀλλ' οὖν
ἀμοιροῦσαν αὐτὴν ἐωρακῶς τῆς ἐντελοῦς
ὀλοκληθείας τῷ ἐορταζομένῳ προσηκούσης
Ἁγίῳ, οὐ κενῆς δόξης ἔρωτι, (πῶς γάρ ;
ὅπου τὸ γινῶθαι σαύτον καλῶς ἐπαιδεύθην)
ἀλλὰ κέντρῳ τῆς πρὸς τὸν Ἁγίον εὐλαδείας
νυττόμενος, καὶ τῇ ἐκείνου τεθαρροκῶς συμ-
μαχίᾳ, τὴν παρούσαν Ἀκολουθίαν συνεγρα-
ψάμην, ὡς οἶόν τε, ἦν καὶ τῷ τύπῳ ἐκδοῦναι
διὰ τὴν κοινὴν δεῖν ὥσθην χρῆσιν, γυμνὴν
μὲν εὐφραδίᾳ, καὶ δεινότητος λέξεων, πλήρη
δ' ὅμως τροπαρίων, ὡς ἔθος ἐν ταῖς τῶν
ἐορταζομένων Ἀγίων ψάλλεσθαι μνήμαϊς.
Συγγνώμονας ἀντιδολῶ εἶναι τοὺς ἐντευξο-
μένους τουτῷ τῷ πονήματι σοφοὺς ἅπαντας,
καὶ μὴ καταγινώσκειν μου τὴν ἀμάθειαν,
ἀλλ' ἀδελφικῇ στοργῇ, διορθοῦν πάντα τὰ
δεόμενα διορθώσεως. Ἐρρωσθε.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ

ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΣΚΗΤΟΥ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗΝ 20 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Ἐσπέρας εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰσιῶμεν στίχους ἕξ, καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντια προσόμοια, δευτεροῦντες αὐτά. Ἦχος πλ. δ'.

Ἦ 2 τοῦ παραδόξου θαύματος.

Οσιε πάτερ Γεράσιμε, τὴν τεθλιμμένην ὁδόν, καὶ στενὴν σὺ ἐβάδισας, ἥτις αὖ εἰσὴγάγεν, εἰς εὐρύχωρον σκήνωμα, τοῦ παραδείσου, ἐπαγαλλόμενον, σὺν τοῖς ἀπάντων δικαίων τάγμασι, μεθ' ὧ μνημόνευε, τῶν ἐπιτελούντων σου τὴν ἱεράν μνήμην καὶ πανίερον, σεβασμιώτατε.

Στοργὴν γονέων πατρίδος τε, καὶ πᾶσαν ἄλλην τρυφήν, τῶν ἡδέων ἐξέφυγες, τῆς σαρκὸς πανόλβιε, καὶ σταυρόν τοῦ Κυρίου σου, ἐπ' ὧμων ἄρας, τὸν ἐλαφρότατον, ἀνεπιστρέφως ἐπηκολούθησας, τούτου τοῖς ἰχνεσιν, ἕως οὗ ἀπέδωκας τὴν σὴν ψυχὴν, καθαρὰν καὶ ἄσπιλον, εἰς χεῖρας θείας αὐτοῦ.

Κρυμὲν χειμῶνος καὶ καϋσὶν τε, τὴν τοῦ ἡλίου στερρῶς, ὡς ἀδάμας τρισόλβιε, ἐκαρτέρεις ὄσιε, θεοφόρε Γεαάσιμε, καὶ πᾶσαν ἄλλην, σώματος κάκωσιν, ὅθεν τὰ γέρα τὰ τῶν ἀγώνων σου, ὄντως ἀπείληφας, ἐκ χειρὸς Κυρίου σου, ὃν ἐκτενῶς, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε, νῦν καθικέτευε.

Δόξ. Ἦχος πλ. δ'.

Σαρκὸς λεπτύνας βάρος, ἐγκρατεία συντόνω, καὶ ἐπιμόνω εὐχῇ, ψυχὴν δὲ ἐκκαθάρας, συνεχέσι δακρύων Πέτερ προσχύσεσι. τῶν ἐνύλων οὐδ' ὅλως ταῖς φροντίσι, τὸν νῦν σου ρέμβεσθαι εἰσας· ἀλλ' ἐμμελετῶν τὰ θεῖα καὶ φανταζόμενος, καίπερ ἐν γῇ πολεύων, ὅλος ὦφθης μετάρσιος. Νῦν δὲ τοῦ θεοῦ ἐπαπολαύων φωτὸς τηλαυγέστερον, καὶ τῆς θείας αἴγλης ἐντρύφων καθαρώτερον, μέμνησο καὶ ἡμῶν τῶν σὲ τιμώντων, μάκαρ Γεράσιμε.

Καὶ νῦν. [Μετὰ τὸ τεχθῆναι σε (*)].

Ο Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὦφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ

(*) Εἰς παλαιότερους χρόνους ὑπῆρχε συνήθεια ἐν Ζακύνθῳ ὅπως τὰ προεόρτια τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου ἄρχωνται ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Πατέρων τῆς Ζ'. Οἰκοῦμεν. Συνόδου ἣτις συμπίπτει μετὰ τὴν 11ην Ὁκτωβρίου, καὶ διὰ τοῦτο ὁ συγγραφεὺς τῆς Ἀκολουθίας εἴηκεν εἰς τὸ ἀνωτέρω «Καὶ νῦν» τροπάριον ἐκ τῆς ἐορτῆς τῶν Εἰσοδίων. Σήμερον ὁμοῦ, ὁπότε κατὰ τὸ Τυπικὸν τῆς Μ. Ἐκκλησίας τὰ προεόρτια τῶν Εἰσοδίων ἄρχονται τῇ Η'. Νοεμβρίου, δὲν δύναται νὰ ψαλλῇ τὸ ἀνωτέρω τροπάριον, ἀλλὰ τὸ Θεοτοκίον τοῦ ἡχοῦ πλ. δ'. ἥτοι τὸ «Ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν» σύμφωνον τῷ ἡχῷ τοῦ Δοξαστικοῦ.

ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως, εἰς ἔστιν Υἱός, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν· διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε Μήτηρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας. καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος, ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνᾶναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα. Οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέλασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρισμα θυσίας, προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινούσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαιοὶ εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασιλείον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν· λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην, καὶ περι-

θήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν, συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὥς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως, ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὥς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ἡμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶν ἔτων μεμέτρηται· πολὺ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος· εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἡγάπηθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη, ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ, βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς, ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Γῆς αὐχμὸν εὐχαῖς σου λύεις, θεοφόρε Γεράσιμε, καὶ γυναῖκα σῶζεις τοῦ θυθοῦ καὶ τοῦ δαίμονος· ὄντως γὰρ ἐν σοὶ ἐνήργει ἡ τοῦ πνεύματος χάρις ἡ ἐνθεος, οὐ μόνον ζῶντός σου μάκαρ, ἀλλὰ καὶ νῦν μετὰ θάνατον· ὅθεν καὶ ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε, ταῖς πρὸς Θεόν σου δεήσεσι, ρῦται πάσης ἀνάγκης ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ τῆς οὐρανίου βασιλείας ἀξιωθῆναι, ἱκέτευε πολυθαύμαστε.

Ὁ αὐτός.

Σὺν ταῖς ἄνω χορείαις ἐν οὐρανοῖς σοῦ τὸ πνεῦμα ἀγάλλεται Γεράσιμε ὅσιε· σῶμα δέ σου τὸ θεῖον ἐν τῇ τῶν Ὁμαλῶν μονῇ διασώζεται θαυματόβρυτον, εὐωδιάζον τοὺς προσπελάζοντας, καὶ μετ' εὐλαβείας τοῦτο ἀσπαζομένους· οὕτω γὰρ Θεὸς τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζει δοξάζοντας· ὃν ἱκέτευε θεοφόρε ἐκ κινδύνων ἡμᾶς ρυσθῆναι, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον χαίρουσιν ἐν τῇ μνήμῃ σου, μάκαρ θεοφόρε Γεράσιμε, νήσων ἀμφοτέρων οἱ δῆμοι, Κεφαλληνίας, Ζακύνθου τε· οἱ μὲν, ὥς περιόντα σε ἔτι ἐν τῷ βίῳ πλουτήσαντες· οἱ δέ, καὶ μετὰ πότμον σέ ἔχειν ἀξιωθέντες πανθαύμαστε· καὶ ἐκτενῶς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτῶν δυσωποῦσί σε ἱκετεύειν, παντὸς κινδύνου ἀδολαβεῖς διαφυλάττεσθαι.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίρει καὶ ἐπαγάζεται νῦν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου παμ-
μάκαρ Γεράσιμε, ἡ νῆσος Κεφαλληνίας, ὡς κε-
κτημένη σεπτῶς, σκηνός σου τὸ θεῖον καὶ σεβάσμιον· ἡ
Ζάκυνθος αὖθις δέ, ἐκτελεῖ σοι πανήγυριν, παμφεστά-
την, ὡς τῶν σῶν ἀπολαύσασα, ἔτι ὄντος σου, ἐν τῷ βίῳ
τρισόλβιε, λόγων καὶ τεραστίων τε· διὸ ἄμφω φύλαττε,
ταύτας ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, ἐκ τῶν ἐφόδων ἀπήμονας,
τῶν ὑπεναντίων, καὶ ἐκ πάσης ἐμφυλίου, μάχης δεό-
μεθα.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος
τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Σκύβαλα κατὰ Παῦλον σοφέ, πάντα ἡγήσω τὰ τὴν
σάρκα ἡδύνοντα, τιμάς τε, τρυφάς καὶ πλοῦτον,
καὶ πᾶσαν ἄλλην ρευστήν, τοῦ παρόντος βίου, ἡδυπά-
θειαν· καὶ ὅλην τὴν ἔφεσιν, τὴν σὴν μάκαρ ἀνύψω-
σας, πρὸς μόνον ὄντως, ἀρειῶν τὸ ἀκρότατον, οὐπερ
νῦν τρυφῶν, ὡς ἐπόθεις πανόλβιε. ἅπαντας τοὺς τε-
λοῦντάς σου, λαμπρῶς τὴν πανήγυριν, συμμετασχεῖν
ἐκδυσώπει ταῖς πρὸς Θεὸν ἱκεσίαις σου, Γεράσιμε πά-
τερ, τῆς ἐκεῖ ἀδιαδόχου, μακαριότητος.

Στίχ. [Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίρει καὶ Πελοπόννητος νῦν, ἡ σὴ πατρίς ἐπιτε-
λοῦσα πανήγυριν, αἰσίαν, Τρίκκης δὲ μάλλον,
κώμη σκιρτᾷ εὐκλεῶς, ἀνυμνῶσα πόθῳ καὶ γεραί-
ρουσα, σὲ μάκαρ Γεράσιμε, ὡς ἐκ ταύτης φυνέντα σε·

τῶν Ὀμαλῶν τε ἡ μονὴ ἡ σεβάσμιος, ἥτις κέκτηται,
τὸ πανάγιον σκηνός σου, πλέον ἀπάντων γάννυται,
παννύχιον ὕμνον σοι, ἄδουσα πᾶσα προφρόνως, ἥνπερ
ταῖς σαῖς διαφύλαττε, λιταῖς εἰς αἰῶνας, τῶν παγίδων
τοῦ βελάρ, ἀδιαλώθητον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Γέρας, Γεράσιμε, εἴληφας παρὰ Θεοῦ, τῶν σῶν κα-
μάτων ἀντάξιον, τοῦ ἐνεργεῖν τοῖς αἰτοῦσιν ἀεν-
νάως τὰ θαύματα· ὅθεν αὐχμὸν εὐχαῖς σου ἔτι ζῶν
λύεις ἐνδοξε, μετὰ πότμον δὲ πάλιν δαιμονῶσαν λυ-
τροῦσαι, τοῦ βυθοῦ καὶ τοῦ δαίμονος. Διὸ καὶ νῦν τοὺς
τελοῦντάς σου τὴν παναοίδιμον κοίμησιν, λύτρωσαι σαῖς
δεήσεσιν ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καὶ ἐρατῶν ἐπιβουλῆς καὶ
κακώσεως, καὶ τῆς αἰωνίου ἀξιωθῆναι ὑπερέχου μα-
καριότητος.

Καὶ νῦν. Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου πάναγνε.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τοῦ λείθου σφραγισθέντος.

Τῆς σαρκὸς χαλινώσας τὰ σκιρτήματα ἅπαντα,
καὶ τὰ ταύτης πάθη νεκρώσας, ἐγκρατείας τοῖς
βέλεσιν, ἀνήχθης πρὸς ἀπάθειαν σοφέ, ὡς ἄσαρκος
βιώσας ἐπὶ γῆς· διὰ τοῦτο καὶ θαυμάτων πηγὰς προ-
χέεις, ἡμῖν τοῖς κραυγάζουσι· δόξα τῷ σὲ ἐνισχύσαντι
Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ μεγαλύναντι, δόξα τῷ δωρησαμένῳ
σε ἡμῖν, φρουρόν Γεράσιμε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Τοῦ Γαβριήλ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' στιχολ. Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Γεννητόρων τὸν πόθον ὑπεριδὼν, καὶ Χριστὸν ἀγάπησας ὁλοσχερῶς, αὐτῷ ἠκολούθησας, μέχρι τέλους αἰοῖδιμε. Τὸν γὰρ σταυρόν σου ἄρας, ἐπ' ὤμων ἀνέδραμες, εἰς ἀβάτους ἐρήμους, διάγων ὡς ἄσαρκος. Ὅθεν καὶ πλουσίας ἀμοιβὰς τῶν σῶν πόνων, ἐδέξω μακάριε, ἐκ χειρὸς τοῦ Κυρίου σου, Θεοφόρε Γεράσιμε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Παναγία Παρθένε μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά, ἴασαι δέομαι. καὶ συγγνώμην παράσχου μοι τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὦν ἐπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μολύνας ὁ ἄθλιος οἶμοι! τί ποιήσω ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ; ἡνίκα οἱ ἄγγελοι, τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; τότε Δέσποινα βοήθειά μοι γενεῶ, καὶ προστάτης θερμότατος, σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Μετὰ τὴν β' στιχολ. Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αστὴρ νεοφανής, ἀνεδείχθης φωτίζων, θαυμάτων σου βολαῖς, τὴν ὑφήλιον πᾶσαν, Γεράσιμε δσσε, μοναζόντων ἀγλαΐσμα· ὅθεν σήμερον τὴν ἱεράν σου τελοῦντες, μνήμην κράζομεν, ἡμᾶς αἰεὶ σαῖς πρεσβεΐαις, ἀγνοῦς διαφύλαττε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας, ἁμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σώζεις τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα. Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Εκτελοῦσι σήμερον, εὐσεβοφρόνως, σὴν σεπτὴν Γεράσιμε, καὶ σεβασμίαν ἐορτὴν, Κεφαλληνία καὶ Ζάκυνθος, ἃς σαῖς πρεσβεΐαις, αἰεὶ περιφύλαττε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Επελεύσει πνεύματος τοῦ Παναγίου, τοῦ Πατρὸς τὸν σύνθρονον, καὶ δημοῦσιον φωνῇ, τοῦ Ἀρχαγγέλου συνέλαβες, θεοκυῆτορ, Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον ἤχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Εὐαγγέλιον, κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ..... (Ζήτει αὐτὸ τῇ Παρασκευῇ τῆς β'. ἐβδομάδος Λουκᾶ).

Μετὰ τὸν Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Καὶ τὸ παρόν, πρὸς τό,

Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς.

Τοὺς τὴν μνήμην σου σοφέ, ἐπιτελοῦντας ἐκ πάσης βλάβης, ρῦσαι καὶ τρυφῆς, παραδείσου σαῖς λιταῖς, τούτους ἀξιώσον.

Οἱ Κανόνες, τῆς Θεοτόκου εἰς δ'. καὶ τοῦ Ἀγίου εἰς η'.

[Σημ. Ὁ συγγραφεὺς ἔθηκεν ἐνταῦθα Κανόνα τῆς Θεοτόκου τοῦ β'. ἤχου πρὸς τὸ «Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτὲ» ὅστις εὐρίσκεται ἐν τῇ Παρακλητικῇ εἰς τὴν περίοδον τοῦ β'. ἤχου εἰς τὸν Ὁρθρον τῆς Τετάρτης, ἀρχεται δὲ οὕτως «Ὡς ὥραϊαν ὡς περικαλλῆ, ὄλην ὡς ἀμώμητον» καὶ τὸν ὅποιον ὡς εὐρισκόμενον ἐκεῖ, παραλείπομεν ἐνταῦθα· ὁ δὲ βουλούμενος νὰ ψάλλῃ τοῦτον, εἴτε ἄλλον οἰονδήποτε Κανόνα τῆς Θεοτόκου].

Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Γερασίου ἐνθεον ὕμνον προσφέρω.

Ῥδὴ α'. ἤχος β'. ὁ Εἱρμός. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτὲ.

Γερασίου τοῦ πανευκλούς, μνήμην τὴν πανίερων, νῦν εὐφημῆσαι προθύμως ὁρμήσαντα, νοός μου ἀπέλασον, πᾶσαν ζόφωσιν, ὦ Τριάς ὑπερούσιε, καὶ τῷ τριλαμπεῖ σου φωτίσιν, φωτί με τὸν ἀνάξιον.

Εκ σπαργάνων μάκαρ ἀληθῶς, ὥφθης ἱερώτατος, καὶ τῷ Θεῷ ὁλοσχερῶς ἐνούμενος, ἐν γάρ νηπιότητι, ὑπερήλασας πρεσβυτέρων τὴν σύνεσιν. Ὅθεν οἱ ὀρῶντες, ἦθη τὰ χρηστά σου ἐξεπλήττοντο.

Ρευστοῦ βίου τὰ ἡδυτερπῆ, τὰ ἐφήβους θέλγοντα, ὡς νουνεχῆς ὁλοτρόπως ἐμίσησας, ὡς ἐπιβλαβέστατα, καὶ σὸν ἔρωτα πρὸς τὸ ὄντως ἐράσμιον, κάλλος τοῦ Δεσπότου, ἐκ ψυχῆς παμμάκαρ ἀνεπτέρωσας.

Θεοτοκίον.

Αναξίου στόματος ὠδὴν, μὴ βδελύξῃ πάντα γνε, ἦν σοι προσφέρω ὁ τάλας· ἀλλ' ὥσπερ πρίν, σὸς οὐκ ἐβδελύξατο, υἱὸς Δέσποινα, πόρνης μύρον, οὕτω καὶ σύ, δέξαι μου τὸν ὕμνον, τεῦτον δὲ ἐκ πόθου προσκομίζω σοι.

Ἄλλος Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς φέρει τὴν τοῦ Συγγραφέως κλήσιν τε, καὶ ἐπικλήσιν, ἦτοι:

Νικολάου ἱερέως Γαβριηλοπούλου.

Ῥδὴ α'. ἤχος δ'. Ὁ Εἱρμός. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Νοός μου τὴν ζόφωσιν, τῷ σὺ φωτὶ καταλάμπρυνον, καὶ χεῖλη μου ἀνοιξόν ὅπως ἰσχύσω τρανῶς, εὐφημῆσαι νῦν, θεράποντά σου θεῖον, Γεράσιμον Κύριε, τὸν πολυθαύμαστον.

Ἰκέσιον δέησιν, σοὶ προσκομίζω Γεράσιμε, τὸν ὕμνον εἰσδέξασθαι, δὲ νῦν ἐπείγομαι, τερπνῶς ἄδῃν σοι, καὶ ἐκ ρυπωδεστάτων, χειλέων προέρχεται, καὶ μὴ βδελύξασθαι.

Καλοῦντι ὑπήκουσας, Χριστῷ παμμάκαρ Γεράσιμε, καὶ τούτου τοῖς ἵχνεσιν, ἐπηκολούθησας, ἐκ νεότητος, σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἄρας, φορτίον Κυρίου σου, τὸ ἐλαφρότατον.

Θεοτοκίον.

Ὁ δύνas πανάμωμε, τῆς πολυνόσου μου ἵσαι, ψυχῆς ἡ κυήτασα, τὸν τὰς ὀδύνas θροτῶν, ἱασάμενον, καὶ τρίβους τὰς εὐθείας, βαδίζειν δδήγητον, ἐνδυναμοῦσά με.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ῥδὴ γ'. Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Σὼν γεννητόρων ἔσπευσας, καὶ πατρίδος Ὅσιε, μακρὰν γενέσθαι· οὕτω γάρ, ἀταράχως Θεῷ δουλεύειν σε, ὡς ἐχέφρων Γεράσιμε ἐπέγνωκας.

Ἰθυτενεῖς ποιούμενος, τὰς πορείας ἐνδοξε, αὐτομολεῖς εἰς Ζάκυνθον, ἐν ᾧ χρόνον ἐνδιατρίψας μακρόν, πολιτείαν διήγες τὴν ἰσαγγελον.

Μηδόλως τῆς καρδίας σου. τοὺς ἐνθέους ἔρωτας, ἐχθρὸς συλῆται ἰσχυσεν, ὁ κακοῦργος καὶ σοι ἐπήνεγκε, κραταιὰς τὰς ἐφόδους, ὦ Γεράσιμε.

Θεοτοκίον.

Ω μῆτερ ἀειπάρθενε, τῆς ψυχῆς μου δέομαι, τὰ χαλεπὰ καὶ χρόνια, τῷ φαρμάκῳ τῆς σῆς δεήσεως, πάθῃ τάχος ἰάτρευσον καὶ σῶσόν με.

Ἑτερος. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Λ ειπὼν γεννητόρων τὰς οἰκήσεις, ταχέως εἰς Ζάκυνθον μολεῖς, καὶ ἀναβὰς εἰς δύσβατα, ὄρη τὰ ταύτης αὖλον, ἐν ὑλικῷ τῷ σώματι, διῆγες βίον Γεράσιμε.

Α πάρας δὲ αὖθις τῆς Ζακύνθου, τὰς πόλεις Ἑλλάδος ὥσπερ τίς, ὑπόπτερος διέδραμες, ὄρει Ἀγίῳ δ' Ἀθωνος, ὡς ἐν λιμένι ἐνδοξε, σὺ προσωρμίσθης Γεράσιμε.

Ο λην σου τὴν ἔφειν πρὸς μόνα, τ' αἰεὶ διαμένοντα σοφέ, ἔχων καταπεφρόνηκας. ρεόντων καὶ θελήματα, σαρκὸς ἐπιβλαβέστατα, τῷ πνεύματι καθυπέταξας.

Θεοτοκίον.

Υ μνεῖν σε παρθένε κατ' ἀξίαν, βροτῶν ἅπας νοῦς ἐξασθενεῖ, καὶ γὰρ παντὸς ὑπέρκεισαι, σὺ ἐγκωμίου Δέσποινα, ὡς τὸν Δεσπότην τέξασα, παντὸς τοῦ κόσμου Θεόνημφε.

Καταθασία. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Κάθισμα, ἦχος γ'.

Τὴν ωραιότητα.

Τ οὺς ἐκτελοῦντάς σου, πόθῳ τὴν εὐσημον, καὶ ἀξίει-
παινον θείαν πανήγυριν, ρῦσαι παντοίων πειρασμῶν, Γεράσιμε θεοφόρε, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην σου ἱεραῖς παρακλήσεσιν, ἵνα εὐχαρίστως σοι ἐκδοῶμεν γη-

θόμενοι· ἡμῶν ὁ πρεσβευτὴς τε καὶ φύλαξ, χαῖρε ὁσίων μέγα κλέος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τ ῆν ωραιότητα τῆς παρθένης σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς ἐβόα σοι Θεοτόκε· ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι, χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Ῥδὴ δ'. Ἑλλήλυθας, ἐκ παρθένου.

Ε μάκρυνας, φυγαδεύων ὡς ψάλλει Γεράσιμε, Δαυὶδ ὁ θεόπνευστος, καὶ αὐλιζόμενος ἐνδοξε, ἐν ἐρήμῳ πάσης σε, τὸν Θεὸν εὖρες ρυόμενον κακώσεως.

Ν ηστεῖαις τε, κἀγρυπνίαις σαρκὸς τὰ σκιρτήματα, πάντα κατεμάραντας, καὶ ταύτην πάτερ ὑπέταξας, ὡς εἰκὸς τῷ πνεύματι, δουλαγωγήσας αἰσθήσεις τὰς τοῦ σώματος.

Θ ρασύνεται, κατὰ σοῦ ὁ βελίαρ καὶ βρόχους σοι, ποικίλους ἐξέτεινε, θηρεῦσαι μάκαρ οἴομενος, σὺ δὲ ὡς ὑπόπτερος, αἰετὸς τούτου τὰ θήρατρα διέφυγες.

Θεοτοκίον.

Ε ξέκλινα, τῆς ὁδοῦ τῆς εὐθείας ὁ δειλαιος, ἐκ βρέφους γὰρ πάντα γινε. ἐμαυτὸν ὅλον ἐρρύπωσα· ἔθεν σωτηρίας μοι, ἐλπίς οὐκ ἔστιν, εἰμὴ σὺ κόρη σώσης με.

Ἑτερος. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν.

Ι δεῖν ἐπεπόθησας τόπους ἐν οἷς, τὰ σωτηριώδη παθήματα, Χριστὸς ὑπέστη δι' ἡμᾶς κ' ἐπιτυχῶν, τοιαῦδε σῆς ἐφέσεως, λίαν ἐνεδύνθης Γεράσιμε.

Ε σπευδες μιμούμενος ὅση σ' ἰσχὺς, τρόπους Βαπτιστοῦ παναοίδιμε, καὶ Ἡλιοῦ τε, κατ' ἐκείνους

γὰρ καὶ αὐτός, ἡμέρας τεσσαράκοντα, βρώσεως οὐδό-
λως μετέσχηκας.

Ρευστὰς ἀπολαύσεις σοφὲ ἐκ ψυχῆς, ἄσαρκος κα-
θάπερ ἐμίσησας, ὅθεν σε σκεῦος καθορῶν, ὄντα
Θεοῦ, Σὼν Ἀγίας Πρόεδρος, τῇ Ἱερωσύνῃ ἐκόσμησεν.

Θεοτοκίον.

Εὐροιμί σε κόρη ἐν ὥρᾳ φρικτῇ, ὅτε τῷ κριτῇ πα-
ραστήσομαι, εὐθύνας δοῦναι, ὧν περ ἐπραξα δεινῶν,
προστάτην καὶ ὑπέρμαχον, πάσης ρυομένην κολάσεως.

Καταδασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν.

Ῥδὴ ε'. Μεσίτης Θεοῦ.

Οδεύσας ὁδόν, τὴν στενὴν τε λίαν καὶ ἐπίπονον, πρὸς
πλάτος εὐρύχωρον, τὸ τοῦ παραδείσου εἰσελήλυ-
θας, τοῖς δικαίων ἀπάντων χοροῖς συναυλιζόμενος.

Νηστεύσας σοφέ, ὥσπερ ὁ Δεσπότης σου νηστεῖαν
μακράν, τεσσαρακονθήμερον, βρώσεως οὐδόλως
σὺ μετέσχηκας, διὸ νῦν οὐρανοῦ τροφῆς τρυφᾷς γη-
θόμενος.

Υπῆλθες ζυγόν, τὸν χρηστὸν Χριστοῦ τό τ' ἐλα-
φρότατον, φορτίον ἐβάστασας, τούτου καὶ τοῖς
ἵχνεσι Γεράσιμε, ἀστρεπτι τοῖς ἐκείνου ἀκολουθεῖν οὐκ
ἐληξας.

Θεοτοκίον.

Μεγάλων ἀγνῇ, ἡξιώθην δωρεῶν ὁ ἀσυνείδητος,
παρὰ τοῦ Δεσπότη μου, διὰ σοῦ· ἐγὼ δ' ἀγνώ-
μων πέφυκα, καὶ πτοῦμαι τὴν τούτου, ὀργὴν ἥ· κόρη
ρῦσαί με.

Ἄλλος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ως ἐβλεψας Ὅσιε, σαυτὸν κατακοσμούμενον, τῆς
Ἱερωσύνης τῷ ἐνθέῳ, ὑπεραγγέλῳ τε ἀξιώματι,

ἔσπευδες ραγῆναι παντελῶς, κόσμου ὀλοτρόπως καί,
συμβιοῦν τῷ Δεσπότη σου.

Σιῶν θείας πόλεως, ἐκβάς εἰς νῆτον ἐφθασας, Κρή-
της μετ' ὀλίγον δὲ κάκειθεν, ἀποδημήσας αὐθις εἰς
Ζάκυνθον, ποντοπόρος ἤχθης κἄναβάς, εἰς ὄρη δυσάνοδα,
ἔζης οἷά τις ἄσαρκος.

Θεοτοκίον.

Γενοῦ μοι πανάμωμε, φρουρὸς καθοδηγοῦσά με, εἰς
ἰδοὺς πορεύεσθαι εὐθείας. τὰς ἀνοδίας δὲ φεύγειν
ποίησον, τοῦ ἐχθροῦ δι' ὃ ἐπιζητεῖ, εἰς θυτὸν κολάσεως,
τὴν ψυχὴν καταχθῆναι μου.

Καταδασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ῥδὴ ε'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Νουνεχῶς τὴν πορείαν ποιούμενος, οἷα εἰς οὐράνιον
μάνδραν εἰσήλασας, εἰς ὅρος τὸ τοῦ Ἀθωνος, βιο-
τεύων ἐκεῖ ὥσπερ ἄσαρκος.

Ολοψύχως ποθὼν τοῦ Δεσπότη σου, τάφον προσ-
κυνῆσαι ταχέως προσέδραμες, ὥσπερ διψῶσα
ἐλαφος, καὶ τοῦ πόθου τοῦ σοῦ οὐ διήμαρτες.

Νεὺν ψυχὴν τε καὶ σῶμα ἐρρύπωσα, πάταις ἀσελ-
γείας παρθένε ὁ ἄθλιος, ἀλλ' ἱκετεύω κάθαρν, τῇ
ρανίδι σεμνῇ τοῦ ἐλέους σου.

Ἄλλος. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Ανήχθης μάκαρ αἰθέριον, εἰς ὕψος ἀρετῶν δι' ἀσκή-
σεως, γήϊνης σχέσεως, σαυτὸν μακρούνας Γερά-
σιμε, ὀλοσχερῶς τε ὅλος, Θεῷ ἐνούμενος.

Βαβαὶ πῶς ἔτη τριάκοντα, ἐτέλεσας μηδόλως γευ-
σάμενος, ἄριτον τὸ σύνολον, ὥσπερ δ' οἱ τρεῖς παῖ-
δες σπέρμασι, μόνοις καὶ κολοκύνῃ, διατρεφόμενος.

Ρεῦμα περὶ τὸ θαλάττιον, νήσω διαπορθμεύη τῇ γείτονι, Ζακύνθου ὅσιε, Κεφαλληνία ἡ κέκληται, ἐν ἧ καὶ τὸ σὸν κεῖται, σῶμα Γεράσιμε.

Θεοτοκεῖον.

Γασαι κόρη τὰ τραύματα, ψυχῆς μου τῆς ἀθλίας τὰ χρόνια, καὶ πολυώδυνα, φαρμάκῳ θείας πρεσβείας σου. ὅπως ρωσθεῖς δοξάζω, τὴν εὐσπλαγχνίαν σου.

Καταθασία. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς.

Μοναστριῶν τῶν ἀσκουμένων πανσέμνως, ἐν τῇ μονῇ τῶν Ὁμαλῶν αἱ χορεῖαι, χαρμονικῶς ἀγάλλονται Γεράσιμε, σήμερον τὴν μνήμην σου ἐκτελοῦσαι προφρόνως, ἃς ταῖς σαῖς δεήσεσι, τῶν βελῶν τοῦ βελίार, ἀτρώτους τήρει πάσας καὶ ὁδοὺς, ἀεὶ εὐθείας βαδίζειν ἐνίσχυσον.

Ὁ Ὁῖκος.

Σὲ τὸν ἐν γῇ, πολιτείαν ἰσάγγελον διανύσαντα, καὶ ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι τὴν κτίσιν πυρσεύσαντα, τὸν ἐν Ὁμαλοῖς τῆς Κεφαλληνίας σηκὸν θεῖον δειμάμενον, καὶ μοναστριῶν πληθὺν ἐν αὐτῷ συναθροίσαντα, ὕμνοις, Γεράσιμε, οἱ πιστοὶ χρεωστικῶς καταστέφομεν, πρὸς σὲ πάντες ὁσῶντες καὶ λέγοντες· ἀτρώτους τήρει ἡμᾶς τῶν βελῶν τοῦ βελίार, καὶ ὁδοὺς ἀεὶ εὐθείας βαδίζειν ἐνίσχυσον.

Τῇ Κ'. τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός. Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου Πελοποννησίου τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ.

Γέρας γεραρόν. καὶ ἄγῃρον παρέχει.

Γερασίμῳ νέῳ τε Χριστὸς ἐν Πόλῳ.

Ἦρατο Γεράσιμος γέρας ἄφθιτον ἐν Παραδείσῳ.

Ας κλεισθοῦν, καὶ ἃς ἐμφραγοῦν τὰ στόματα τῶν κακοπραϊρέτων ἐκείνων, καὶ ἀγνώστων ἀνθρώπων, ὁποῦ θέλοντες τάχα νὰ εὗρουν εὐλογον πρόφασιν εἰς ταῖς κακοπραγίαις τους, τοὺς γροικᾷς πολλαῖς φοραῖς, καὶ κινοῦν τὴν μιανὰν τους γλῶσσαν κατακρίνοντας τὸν παρόντα καιρὸν, καὶ λέγοντες (ἀμὴ χωρὶς γνῶσιν) πῶς δὲν εἶναι ἀφορμὴ ἡ κακὴ τους προαίρεσις εἰς ὅσα κακὰ κάνουν ἐναντίον τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, ἀμὴ πῶς εἶναι ἀφορμὴ ὁ καιρὸς καὶ οἱ χρόνοι, ὁποῦ ὡς καθὼς αὐτοὶ φλυαρίζουν ἐπαράρθασιν, καὶ διὰ τοῦτο λέγουν πῶς ἐλέησεν ὁ καιρὸς ὁποῦ οἱ ἄνθρωποι ἐγίνονταν ἅγιοι, καὶ πῶς πλέον τώρα δὲν εἰμπορεῖ τις νὰ ζήσῃ μὲ ἐκείνην τὴν σκληραγωγίαν, καὶ κακοπάθειαν, ὅπου οἱ παλαιοὶ ἐπολιτεύονταν ὅσοι. Τούτων λέγω τῶν ἀγνώστων ἀνθρώπων, ἃς ἐμφραγοῦν τὰ φλύαρα στόματα, ἐπεὶ δὲ ὁ καιρὸς καὶ οἱ χρόνοι, ὡς καθὼς αὐτοὶ παραμυθολογοῦν, ἀμὴ ἡ κακὴ τους προαίρεσις εἶναι ἀφορμὴ εἰς ὅσα κάνουν ἄτοπα, καὶ διὰ τοῦτο ὁ καιρὸν καὶ τοὺς χρόνους, ὅπου ποτὲ δὲν ἄλλαξαν, ἀμὴ τὸν ἑαυτὸν τους ἃς μέμφονται. ὡς αἱτοὶ ὁποῦ εἶναι τῆς ἀπωλείας τους. Τούτους ὁ μόνον μὲ λογαριασμοὺς φυσικοὺς ἡμπορεῖ τις νὰ τοὺς δεῖξῃ ψεύστας ἀμὴ καὶ αὐτὰ τὰ πράγματα τοὺς ἐλέγχουν. καὶ ὀφθαλμοφανῶς μᾶς κάνουν νὰ ἐγνωρίσωμεν, πῶς ὥσάν ἀγνώστοι παραμιλοῦν. καὶ δὲν ἡξεύρουν τί λέγουσιν. Ὅθεν ἀφίνοντις εἰς μέρος ταῖς φυσικαῖς ἀποδείξεις ὁποῦ ἡμπορούσαμεν νὰ φέρωμεν εἰς βεβαίωσιν τοῦ λόγου μας, καὶ αἰσχύνῃ τῶν ἐναντίων, τὸ ἀποδείχνομεν μόνον μὲ τὴν ἰσάγγελον πολιτείαν, τοῦ νεοφανοῦς Ἀσκητοῦ, καὶ ἐν ὁσίοις περιβοήτου, τοῦ θαυμαστοῦ λέγω Γερασίμου. ὁ ὁποῖος ἀσκήτευσεν τώρα νεωσί, καὶ ἐφθασεν εἰς τὰ μέτρα τῶν παλαιῶν ἐκείνων Ὁσίων, ὡς καθὼς ἀπὸ τὴν διήγησιν ὁποῦ θέλετε ἀκούσῃ τῆς θαυμαστῆς πολιτείας του, καὶ ἐναρέτου διαγωγῆς, θέλετε πιστωθῇ τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν Θεοῦ συνεργοῦντος ἀρχινῶ νὰ σᾶς περιγράψω μὲ συντομίαν, καὶ παρακαλῶ σας προσέχετε μὲ ἀκρόασιν.

Ὁ πολύφωτος, καὶ νεοφανὴς ἐτοῦτος ἀστέρης θεῖος Γεράσιμος ἐγαννήθη* εἰς τὴν περίφημον Πελοπόννησον εἰς

*Σ. Ε. τῷ 1509 μ. Χ.

ἓνα χωρίον ὁποῦ ὀνομάζεται Τρίκκαλα· οἱ γονεῖς του ἦσαν εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι, Δημήτριος καὶ Καλὴ ὀνομαζόμενοι, τὸ γένος Νοταράδες. Εὐθὺς λοιπόν, ὁποῦ ἀπεγαλακτίσθη τὸ παιδίον, τὸ ἔβαλαν νὰ μάθῃ τὰ ἱερὰ γράμματα, καὶ ἐπειδὴ ἦτο ὁ νέος εὐφυῆς εἰς τὸν νοῦν, ἔμαθεν εἰς ὅλιγου καιροῦ διάστημα ὅσα ἦσαν ἀρκετὰ νὰ τὸν κάμουν νὰ ἐγνωρίσῃ τοῦ κόσμου τούτου τὴν πλάνην καὶ ματαιότητα· ὅθεν φθάνωντας εἰς ἡλικίαν νόμιμον, ἐμελέτησε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα καὶ συγγενεῖς του, διὰ νὰ ἡμπορέσῃ ἀτάραχα νὰ δουλεύσῃ τὸν ποιητὴν καὶ Σωτήρᾶ του, τὸν ὁποῖον ἀπὸ βρέφος μικρὸν ἐξ ὅλης καρδίας ἠγάπησε. Μισεύει λοιπὸν ἀπὸ τὴν πατρίδα του, καὶ περνᾷ εἰς τὴν Ζάκυνθον. εἰς τὴν ὁποίαν κάνοντας μερικὸν καιρὸν, ἐβουλήθη μετέπειτα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἅγιον ὄρος τοῦ Ἀθῶνος, διὰ νὰ μονάσῃ ἐκεῖ καὶ νὰ γένῃ Καλόγηρος. Ἀλλὰ πρὶν νὰ φθάσῃ ἐκεῖ, ἐπεριτρυγύρισε διαφόρους τόπους καὶ χώρας τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας. ἦγουν τὴν Θεσσαλονίκην, Κωνσταντινούπολιν, Χαλκηδόνα, καὶ ἄλλαις χώραις διάφοραις, τέλος πάντων ἐφθασεν ὡσὰν εἰς λιμένα ψυχροσπηρίον, ἐκεῖ εἰς τὸ ὄρος ἐκεῖνο τὸ ἀγιώνυμον, ἐκεῖ ὅπου συναναστρεφόμενος μὲ ἐκείνους τοὺς ἀγίους πατέρας, ὡσὰν μέλισσα εὐμελὴς καὶ φιλόπονος, ἐπιπλήρizen ἀπὸ τὰ ἄνθη τῶν ἐλαρέτων πράξεων, καὶ κοσμίων ἡθῶν ἐκείνων τῶν ἀγίων ἀνδρῶν τὸ πλέα λεπτὸν, καὶ ἐξαίρετον μέρος, διὰ νὰ συνθέσῃ εἰς τοῦ λόγου του τὸ εὖοσμον καὶ γλυκύτατον μέλι τῆς ἐνθέου ζωῆς καὶ πολιτείας. Κάμνοντας ἐκεῖ ἱκανὸν καιρὸν ὕστερα ἀπὸ τὴν διατεταγμένην δοκιμασίαν, ὁποῦ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μοναδικῆς πολιτείας ἔκαμεν, ἐνεδύθη ἀπὸ τὸν Προεστῶτα καὶ Ἡγούμενον τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα, καὶ ἐτελειώθη Καλόγηρος. Μετὰ ταῦτα ἐπεθύμησε νὰ ὑπάγῃ νὰ προσκυνήσῃ τοὺς ἀγίους τόπους εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ πέρνοντας ἀπὸ τὸν Προεστῶτα συγχώρησιν, καὶ ἀσπασάμενος ὅλην τὴν ἀδελφότητα, ἐκίνησε τὴν ὁδοιπορίαν του, καὶ φθάνοντας εἰς ἐκείνους τοὺς σεβασμίους τόπους, τοὺς ἐπροσκύνησε μὲ πίστιν περισσὴν καὶ εὐλάβειαν, ἔπειτα ἐπῆγε καὶ εἰς τὸ Σῖναιον ὄρος, Ἀντιόχειαν, Ἀλεξάνδρειαν, Δαμασκόν, καὶ εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον, καὶ Λιβύαν, καὶ σχεδὸν ὅλην τὴν

Ἀνατολὴν περιτριγυρίζοντας, ἐστράφη πάλιν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὑπηρετήσεν εἰς τὸν ζωηφόρον τάφον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ χρόνον ἓνα κανδηλάπτης δι' εὐλάβειαν, καὶ ἔπειτα ἐχειροτονήθη ἀπὸ τὸν μακαριώτατον Πατριάρχην τῶν Ἱεροσολύμων Γερμανόν, κατὰ τάξιν Ὑποδιάκονος, Διάκονος, καὶ Πρεσβύτερος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐστάθη δώδεκα χρόνους ὁλοκλήρους ὑπηρετιῶνάς τον προθύμως, καὶ ἄοκνα. Ἐπῆγε καὶ εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν, καὶ κατὰ μίμησιν τοῦ Χριστοῦ ἐπέρασε σαράντα ἡμέρας νηστικός, χωρὶς νὰ φάγῃ ὀλότελα, καὶ τότε πάλιν στρεφόμενος εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, ἐπῆρεν ἀπὸ τὸν Πατριάρχην συγχώρησιν, νὰ ὑπάγῃ ὁποῦ τὸν φωτίσῃ ὁ Κύριος. Ὅθεν μισεύοντας ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐρχόμενος διὰ θαλάσσης, ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν Κρήτην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐστάθη παραμικρὸν καιρὸν διὰ νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον ἀπὸ τὴν πολυχρόνιον τῆς ποντοπορίας του κακοπάθειαν καὶ τότε πάλιν διὰ θαλάσσης ἐστράφηκεν εἰς τὴν Ζάκυνθον, καὶ ἀναβαίνοντας ἐπάνω εἰς τὰ βουνὰ τῆς αὐτῆς, ὁποῦ εἶναι πρὸς τὸ μέρος τῆς δύσεως σιμὰ εἰς τὴν θάλασσαν, εὗρηκεν ἐκεῖ ἓνα σπήλαιον εἰς τόπον ἐγκρημνῶδη, καὶ δύσβατον, εἰς τὸ ὁποῖον σπήλαιον ἔκαμε χρόνους ὁλοκλήρους πέντε, ἀσκητεύοντας, καὶ τὴν ὁρετὴν ἐργαζόμενος. Μὲ τί λογῆς κακοπάθειαν καὶ σκληραγωγίαν νὰ ἐπέρνα ἐκεῖ ἐπάνω εἰς ἐκείνον τὸν σκληρὸν καὶ ἄγριον τόπον; Ἀδύνατον εἶναι νὰ τὸ διηγηθῇ γλῶσσα ἀνθρώπινος, τοῦτο μόνον σὰς λέγω, πῶς εἰς ἐκείνους τοὺς πέντε χρόνους, ὁποῦ ἐστάθη ἐκεῖ εἰς ἐκείνην τὴν ἐρημίαν, δὲν ἔτρωγεν ἄλλο πρῶγμα παρὰ μόνον κολοκύνθιν βρασμένον χωρὶς ἄλατι, ἢ ὕσπρια βρεμμένα εἰς τὸ νερόν, ἀπὸ τοῦτο ἡμπορεῖ καθ' ἓνας νὰ καταλάβῃ καὶ τὰς ἐπιλείπους ἀρετάς, ὁποῦ ἀόκνως ὁ θαυμασιὸς ἐργαζότουνα θεῖος Γεράσιμος, ταῖς ἀγρυπνίαις λέγω, ταῖς ὁλονυχτίαις, ταῖς χαμευνίαις, τὴν ἀκατάπανστον ροὴν τῶν δακρύων, ὅπου ποταμηδὸν ἔτρεχαν ὡσὰν δύο βρύσες ἀπὸ τὰ μάτια του. Δὲν σὰς λέγω διὰ τὴν ἄμετρον κρυάδα, ὁποῦ τὸν χειμῶνα γίνεται εἰς ἐκείναις ταῖς κορυφαῖς τῶν βουνῶν, πῶς τὴν ὑπόμενε, βέβαια ἂν ἦθελ' ἦτον τὸ κορμὶ του πλασμένον ἀπὸ ἀτζάλι, ἢ μάρμαρον, ἡμπορῶ νὰ εἰπῶ πῶς δὲν ἦθελεν ἡμπορέσῃ

νὰ βαστάξῃ, ἀμὴ ἤθελε κλίνῃ, καὶ ἤθελαν τὸ κατασυν-
 τρίψῃ τοῦ καιροῦ οἱ ὀδόντες οἱ πανδαμάτορες· καὶ ὁμοῦ
 αὐτὸς ὁ τρισόλβιος, κάθε ταλαιπωρίαν καὶ κακοπάθειαν,
 μὲ μεγάλην γενναιότητα τὴν ὑπέφερεν καὶ στοχαζόμενος
 τὴν ἀνάπαυσιν τὴν παντοτεινὴν, ὁποῦ τὸν ἀκαρτέρευσεν εἰς
 τὸν Παράδεισον, διὰ ἐτούτην τὴν πρόσκαιρον ταλαιπωρίαν
 καὶ βάσανον, ἐχαίροτο περὶ σφόδρα παρὰ τὴν ἥτις εἰς
 καθημεριναῖς τρυφαῖς καὶ ξεφάντοσες. Ὅμως ἐπειδὴ ἡ
 φήμη τοῦ ἀγροικῆται εἰς τὸ νησί ὅλον τῆς Ζακύνθου, ἡ
 ὁσμὴ τῶν ἀρετῶν τοῦ ἡ εὐοσμος ἐτραβίξε τὸν καθένα πρὸς
 τοῦ λόγου του, ὡς καθὼς ὁ μαγνήτης τραβᾷ τὸν σίδηρον,
 καὶ πηγαίνοντες πολλοὶ καθημερινῶς ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον,
 ὁποῦ ἑκατοῖκα, διὰ τὴν ὀφελουμένην ἀπὸ τὰς ψυχοφελεῖς
 νουθεσίας του, τοῦ ἐδίδαν περισσὴν πείραξιν καὶ ἐνόη-
 σιν, ἐμποδίζοντες τὸν ἀπὸ τὴν ἡγαπημένην του ἡσυχίαν
 τὴν ὄντως ψυχοσωτήριον, ἐμελέτησε διὰ τοῦτο νὰ φύγῃ
 κρυφίως ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον. Ὅθεν περνώντας διὰ θαλάσ-
 σης, ἐπῆγεν εἰς τὸ ἄλλο νησί ὅπου εἶναι ἀντίκρου τῆς Ζα-
 κύνθου, τὸ ὁποῖον Κεφαλληνία ὀνομάζεται, καὶ ἐκεῖ ἐκα-
 τοίχησεν ἐπάνωθεν τῆς χώρας τοῦ Ἀργοστολιοῦ, εἰς τόπον
 τινὰ Σπήλεια ὀνομαζόμενον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐστάθη μῆνας
 ἑνδεκα· καὶ βλέπωντας πῶς καὶ ἐκεῖ τὸν ἐνοχλοῦσαν οἱ ἄν-
 θρωποι, διατί ὁ τόπος ἦτον σιμὰ εἰς τὴν χώραν καὶ καθη-
 μερινῶς πολλοὶ Ἱερεῖς τε, καὶ κοσμικοὶ εἰς τὸ κελλὶον τοῦ
 ἐμαζώνουνταν, ἀνέβη παραπάνω εἰς ἄλλον τόπον, ὅπου
 Ὅμαλὰ ὀνομάζεται, εἰς τὸν ὁποῖον τόπον εὐρίσκοντες
 παραμικρὸν ἐκκλησιδᾶκι τὸ ἐξανάγκισεν ἀπὸ τὰ θεμέλια, καὶ
 κάνωντας κελλιὰ διάφορα, καὶ περιτρογυρίζοντάς τα μὲ
 πῦργον ὀλόγυρα μὲ ἔξοδες τῶν εὐλαβῶν Χριστιανῶν, τὸ
 ἐκατάστησε γυναικῶν μοναστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσυνάχθη-
 σαν μοναχαὶ εἴκοσι πέντε τὸν ἀριθμὸν ἀπὸ σπήτια τὰ πλέον
 εὐγενικὰ τοῦ τόπου, καὶ πλουσιώτερα, ταῖς ὁποῖαις δὲν
 ἔπαυσεν ὁ ἅγιος καθημερινῶς νὰ ταῖς διδάσκῃ, καὶ νὰ ταῖς
 νουθετᾷ μὲ ψυχοφελεῖς νουθεσίας, καὶ διηγήματα, καὶ
 μάλιστα περισσότερον ὠφελοῦνταν μὲ τὸ καλὸν του παρα-
 δείγμα, (τὸ ὁποῖον εἶναι πολλὰ ἀναγκαῖον εἰς ἐκείνους
 ὁποῦ νουθετοῦν ἄλλους καὶ διδάσκουσιν, ἐπειδὴ ὁποῖος
 ἐρμηνεύει ἄλλους, καὶ αὐτὸς δὲν κάνει ἐκεῖνα ποῦ λέγει,

ὡς χαλκὸς ἡχῶν λογίζεται κατὰ τὸν Ἀπόστολον), Ἐτίθη
 λοιπὸν νουθετῶντας καὶ διδάσκοντας ὁ ἅγιος ταῖς Καλο-
 γραφαῖς μὲ λόγον καὶ ἔργον, ταῖς ἔκανε πρόθυμαις, καὶ ἐπι-
 μελεῖς εἰς τὰ ἐνθεα κατορθώματα, καὶ ἀόκτως τὰς ἀρετὰς
 ἐργαζόμεναι, εἰς τοὺς πνευματικὸς ἀγῶνας καθεκάστην
 ἐπρόκοπταν. Διὰ τὰς μεγάλας του ἀρετὰς, καὶ θεάρεστα
 κατορθώματα τοῦ ἔδωκεν ὁ Θεὸς χάριν νὰ κἀνῃ καὶ θαύ-
 ματα· ὅθεν ὄντας ἕνα καιρὸν ἀνομβρία μεγάλη εἰς τὸ νησί
 ἐκεῖνο τῆς Κεφαλληνίας, καὶ ἡξεύροντος ὁ λαὸς τὴν παρ-
 ρησίαν, ὁποῦ ὁ ἅγιος εἶχε πρὸς τὸν Θεόν, ἔδραμαν ὅλοι,
 καὶ μὲ δάκρυα τὸν ἐπαρακαλοῦσαν νὰ κἀμῃ δέξιν εἰς
 τὸν Θεόν, διὰ τὴν νὰ ποτίσῃ τὴν διψασμένην γῆν μὲ βροχὴν
 ἐκούσιον κατὰ τὸν Προφητάναια. Ὁ ἅγιος ὡς ταπει-
 νόφρων καὶ μέτριος ἐπροφασίζετο λέγωντας, πῶς δὲν
 ἀποκότα νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Θεὸν τοιοῦτον μέγαλον ζή-
 τημα. ὀνομάζοντας τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἁμαρτωλὸν καὶ ἀνά-
 ξιον. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ὁ λαὸς τὸν ἐβίαζε δακρυρροοῦντες καὶ
 κλαίοντες, ὡς ἀν συμπαθητικὸς ὁποῦ ἦτον ὁ ἅγιος,
 ἐσπλαγγίσθη τὰ δάκρυά τους, καὶ ἐσυμπόνεσεν εἰς τὴν
 θλίψιν τους, καὶ γονατίζοντας εἰς τὴν γῆν, ἐσίκωσεν εἰς
 τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ ὄμματα, καὶ μὲ δάκρυα εὐκα-
 τάνυκτα ἐπαρακάλεσε τὸν Θεὸν νὰ ἐπακούσῃ ὡς εὐσπλαγ-
 χνὸς τοῦ λαοῦ του τὸ αἶτημα, καὶ νὰ πέμψῃ εἰς τὴν γῆν
 ὑετὸν καρποφόρον, ὄμβρον εἰρηνικόν, καὶ βροχὴν δρο-
 σώδη, νὰ μεθύσῃ τῆς γῆς τοὺς αὐλάκας, νὰ λάβουν ἀνα-
 ψυχὴν τὰ σχεδὸν μαραμμένα βλαστήματα, καὶ νὰ μὴν ἀπω-
 λεσθῶν ἀπὸ τὴν περισσὴν ἀνυδρίαν καὶ κτήνη καὶ ἄν-
 θρωποι. Ὡ τοῦ θαύματος! Δὲν εἶχε σχεδὸν τελειωμένην
 τὴν εὐχὴν ὁ Γεράσιμος, ὁποῦ ὁ πρῶν ἀνέφελος οὐρανός,
 καὶ ἡλιοστάλακτος, ὅλος εἰς μίαν στιγμὴν ἐσκεπάσθη μὲ
 σύγνεφα, τὰ ὁποῖα ἐπρομηνοῦσαν βροχὴν ταχείαν καὶ
 ὀγλήγορην, ὡς καθὼς ἀκόμη ἐσυνέβη, ἐπειδὴ ἀφόντες ἀπέ-
 λυσε τὸν λαὸν ὁ ἅγιος, καὶ μὲ καλαῖς ἐλπίδες τοὺς εἶπε
 νὰ στραφοῦν εἰς τὰ σπήτιά τους, δὲν ἦτον καλὰ σωσμένοι
 εἰς τὴν χώραν, ὁποῦ εὐθύς ἦλθε τόση βροχή, ὥστε ὁποῦ
 ἐχόρτασε τὴν διψασμένην γῆν, τὰ μαραμμένα βλαστήματα
 ἐδρόοισε, καὶ τοὺς λυπημένους ἀνθρώπους ἐπαρηγόρησεν,
 οἱ ὁποῖοι εὐχαριστοῦντες τὸν Θεόν, καὶ δοξολογοῦντες τὸν

ὁποῦ τοὺς εὐσπλαγγνίσθη, καὶ δὲν τοὺς ἐπαίδευσε κατὰ τὰς ἀμαρτίας τους, δὲν ἔπαυον νὰ εὐχαριστοῦν καὶ τὸν Ἅγιον, ὁποῦ ἐμεσίτευσεν, καὶ ἔλαβαν τὴν εὐεργεσίαν. Ὁχι μόνον τὴν ἀνυδρίαν ἔλυσεν ὁ Ἅγιος μὲ τὴν προσευχήν του, ἀλλὰ καὶ ἄλλας πολλὰς θαυματουργίας ἐτέλεσεν ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ δούλου του, δαιμονισμένους ἐθεράπευσεν, καὶ ἄλλαις διάφοραις ἀρρώσταις ἰάτρειν, ταῖς ὁποῖαις διὰ βραχυλογίαν ἀφίνομεν νὰ ταῖς περιγράψωμεν ὅλοις μίαν πρὸς μίαν. ἐπειδὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα, ἤγουν ἀπὸ ἐτοῦτο τὸ ἓνα ὁποῦ ἐδιηγῆθην, ἤμπορεῖτε νὰ καταλάβετε καὶ τὰ ἐπίλοιπά του θαύματα, καὶ νὰ ἐγνωρίσετε τὴν μεγάλην παρησίαν ὁποῦ εἶχε πρὸς τὸν Θεόν. Τέτοιας λογῆς θαυματουργῶντας, καὶ ἐναρέτως πολιτευόμενος ὁ Γεράσιμος, ἐλέπτυνε τόσον τὸν ἑαυτόν του, μὲ τὸ νὰ δουλαγωγῇ ὅλας τὰς σαρκικὰς αἰσθήσεις εἰς τῆς ψυχῆς τὰ θελήματα, ὁποῦ ἤμπορῶ νὰ εἰπῶ χωρὶς ὑπερβολῆν, πῶς ἐφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀπαθείας καὶ καθαρότητος.

Ὅθεν φορτωμένος ἀπὸ τοὺς καρποὺς τῶν ἐναρέτων του πράξεων, τοῦ ἀπεκάλυψεν ὁ Θεός, πῶς ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ ἀναπαυθῇ ἀπὸ τοὺς μακροὺς κόπους, καὶ πολυχρόνιους ἀγῶνάς του, καὶ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ γῆινα εἰς τὰ οὐράνια. διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν παντοτεινὴν καὶ αἰώνιαν ἀνάπαισιν, ὁποῦ εἰς τὸν Παράδεισον τὸν ἀκαριτέρως καὶ τὸν ἐκδέχεται. Καὶ λοιπὸν προσκαλεσάμενος ὅλαις ταῖς μοναχαῖς τοῦ μοναστηρίου, τοὺς ἐφάνέρωσε πῶς τὸ τέλος τῆς παροικίας του ἐφθασεν, καὶ μέλλει ὡς σῖτος ὥριμος νὰ ἐσοδιασθῇ ἀπὸ τὸν οὐράνιον γεωργόν, εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ ποταμίστου τὴν ἄφθαρτον καὶ αἰώνιον. Τέτοιον αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον λόγον ἀκούοντες ἡ πτωχαῖς καλογραῖς, ἄρχισαν εὐθὺς ὅλαις νὰ θρηνοῦν, καὶ νὰ κλαίουσαν ἀπαρηγόρητα, ὁρφάνιαν πικρὰν τὴν στέρησιν τοῦ πνευματικοῦ τους πατρὸς καὶ διδασκάλου νομίζουσαι. Παρηγορῶντάς ταις ὁμοῦς ὁ Ἅγιος, καὶ νουθετῶντάς ταις νὰ φυλάττουν ἀκριβῶς ταῖς παραγγελίας του, καὶ τὰ ὅσα ἐτάξαν, ὁπόταν τὸ μοιαικὸν σχῆμα ἐνδύθησαν, εὐλογῶντάς ταις, καὶ εὐχόμενος, παρέδωκε τὴν μακαρίαν του ψυχὴν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ. Γέροντας χρόνων ἐβδομήκοντα, εἰς

τὰς δεκαπέντε τοῦ Αὐγούστου μηνός, χρόνους ἀπὸ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας 1579, ἀλλ' ἐπειδὴ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐορτάζομεν τὴν παναγίαν μετástασιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, διὰ τοῦτο μετετέθη ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου εἰς τὰς εἴκοσι τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός, εἰς τὴν ὁποίαν ἡμέραν ἔγινεν καὶ ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ Σεβασμίου Λειψάνου Του.

Ὁχι μόνον ζῶντος τοῦ Ἁγίου ἐθαυματούργει ὁ Θεὸς διὰ τῶν αὐτοῦ δεήσεων, ἀλλὰ καὶ τῶρα μετὰ τὴν ἀγίαν του κοίμησιν τὸ σεβάσματόν του καὶ τίμιον λείψανον, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται σφον καὶ ἀκέραιον, εὐωδίας πλήρες εἰς τὸ νησί τῆς Κεφαλληνίας, πλημμυρεῖ καθ' ἐκάστην τὰ θαύματα, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα ἓνα μόνον ἀναφέρομεν, ἀφίνοντες διὰ συντομίαν τὰ ἐπίλοιπα, ἀμύπολλα ὄντα καὶ πολυάριθμα.

Μία γυναῖκα εὐρίσκετο ἐκεῖ εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἁγίου, καὶ ἦτον δαιμονισμένη ἡ δύστηνος, τὴν ὁποίαν τόσον ὁ μιᾶρος δαίμονας τὴν ἐτάραξε μίαν νύκτα, ὁποῦ σέρνωντάς τὴν καὶ ἀμπώθωντάς τὴν εἰς μίαν καὶ ἄλλην μερείαν, τὴν ἐρριψε τέλος πάντων τὴν τρισαθλίαν μέσα εἰς ἓνα πηγάδι ὁποῦ εἶναι ἐκεῖ εἰς τὸ μοναστήριον. Ἀμὴ ὁ Ἅγιος δὲν ἄφισε νὰ κερδαίσῃ ὁ μισάνθρωπος, οὔτε νὰ χαρῇ εἰς τὸν πνιγμὸν τῆς πτωχῆς ἐκείνης γυναικός· διατὶ εὐθὺς τὴν ἴδιαν σιγμὴν, ὁποῦ ἡ γυναῖκα ἔπεσεν εἰς τὸ πηγάδι, ἐφάνη τῆς ἡγουμένης ὡσάν νὰ ἤθελεν ἀκούσῃ τὴν γλυκυτάτην φωνὴν τοῦ Ἁγίου νὰ τῆς εἰπῇ: δράμετε γλήγορα νὰ γλυτώσετε τὴν δαιμονισμένην γυναῖκα, ὁποῦ εἶναι ἐδῶ εἰς τὸ μοναστήριον, διατὶ εἰς μέγαλον εὐρίσκεται κίνδυνον. Τούτην τὴν φωνὴν ἡ προεστῶσα ἀκούουσα, εὐθὺς ξυπνᾷ ταῖς μητέρας ὅλαις καὶ τοὺς διηγᾶται τὸ εἶναι ἤκουσεν. Ὅθεν μὲ φόβον πολὺν καὶ ἐκπληξιν τρέχουν εἰς τὸ κελλίον ὁποῦ ἡ δαιμονισμένη ἐκατοῖκα, καὶ δὲν τὴν εὗρηκαν ἐξετάζουν εἰς ἓνα καὶ ἄλλο μέρος τοῦ μοναστηρίου, περιτρυγυρίζουν ὁλόγυρα μὲ λύχνους καὶ λαμπάδες πολλαῖς ἀναμμέναις, καὶ παντελῶς δὲν εὐρίσκετο, τέλος πάντων σκύπτουν καὶ εἰς τὸ πηγάδι νὰ ἴδοῦν μήπως καὶ ὁ δαίμονας (ὡς καθὼς καὶ ἔγινε) τὴν ἐσπρωξῇ διὰ νὰ τὴν πνίξῃ. καὶ μόνον τὴν βλέπουν καὶ ἐκάθετο ἐπάνω εἰς τὰ νερά, ὡσάν νὰ τὴν ἐβάστα τινάς, καὶ δὲν ἐβυθίζετο ὁλό-

τελα. Τὴν εὐγάνουν ἀπὸ τὸ παγάδι, τὴν ἐρωτοῦν νὰ τοὺς εἰπῇ τὸν τρόπον πῶς ἔπρεπε, καὶ πῶς δὲν ἐποντίσθη εἰς τὸ νερόν; καὶ αὐτὴ τοὺς ἐδιηγήθη, πῶς ὁ δαίμονας τὴν ἄμπωσε διὰ νὰ τὴν πνίξῃ, καὶ πῶς εὐθύς ὁποῦ ἔπρεπεν εἰς τὸ πηγάδι, ἔβλεπεν ὀφθαλμοφανῶς τὸν Ἅγιον, ὁποῦ τὴν ἐβάστα ἐπάνω εἰς τὰ νερά, καὶ δὲν ἐβυθίζετο παντελῶς, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον ἀπὸ τὸν πνιγμὸν τὴν ἐγλύτωσεν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν πονηρὸν δαίμονα. ὁποῦ τὴν ἐσκληροβασάνισε, παραδόξως τὴν ἡλευθέρωσε. Τοῦτο τὸ θαῦμα ἀκούωντας, καὶ βλέπωντας αἱ μονάστριαι, ἔδραμον ὅλαις ἀνταμῶς μετὰ τὴν γυναῖκα τὴν κινδυνόσωστον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἀνοίγωντας τὴν θύκην ὁποῦ ἦτον τοῦ Ἁγίου τὸ τίμιον λείψανον, τὸ ἀσπασθήκαν ὅλαις μετὰ τὴν πρεπουμένην εὐλάβειαν, εὐχαριστῶντάς τον εἰς τὴν θαυματουργίαν, ὁποῦ ἔκαμεν εἰς ἐκείνην τὴν πτωχὴν γυναῖκα, καὶ τὴν ἔλευθέρωσεν ἀπὸ δύο κινδύνους θανατηφόρους τοῦ πνιγμοῦ καὶ τοῦ δαίμονος. Διὰ βραχυλογίαν ὡς καθὼς εἶπαμεν καὶ προτιήτερα, σιωπαῖνομεν τὰ πολλότατα θαύματα ὁποῦ ἔκαμε, καὶ κάνει καθημερινῶς ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ πιστοῦ του τούτου θεράποντος, ὡς καθὼς τὸ μαρτυροῦν ὅλοι τῆς Κεφαλληνίας οἱ κάτοικοι, οἱ ὁποῖοι τὰ βλέπουν καὶ τὰ ἀπολαμβάνουν συχνά, καὶ εἶναι μάρτυρες ἀψευδέστατοι, καὶ ὄχι μοναχὰ οἱ Κεφαλληναῖοι, ἀλλὰ καὶ κάθε ἄλλος Χριστιανός, ὅπου μετὰ εὐλάβειαν καὶ πίστιν ἐπικαλεσθῇ τὸν Ἅγιον τοῦτον Γεράσιμον, τὸν εὕρισκει ἑτοιμὸν βοηθὸν εἰς κάθε του ψυχοφελὲς καὶ σωτήριον αἶτημα. Τοῦτον ἅς πλουτήσωμεν καὶ ἡμεῖς προστάτην καὶ ἀντιλήπτορα, παρακαλοῦντές τον νὰ μᾶς σκέπη καὶ βοηθῇ μετὰ τὰς εὐπροσδέκτους πρὸς τὸν Θεὸν καὶ θείας πρεσβείας του.

Ναὶ ἅγιε τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐδικέ μας προστάτα θεῖς Γεράσιμε, δέξαι ταῖς πορακάλεσές μας, καὶ ἐπάκουσον τῆς ἡμετέρας δεήσεως, παρακάλει τὴν τρισυπόστατον καὶ ἐνιαιαν θεότητα, ἐδῶ μὲν εἰς τὴν ζωὴν ἐτούτην τὴν πρόσκαιρον, νὰ μᾶς λυτρῶνῃ ἀπὸ ψυχικοὺς καὶ σωματικοὺς ἐχθρούς, νὰ μᾶς φυλάττῃ καὶ νὰ μᾶς διατηρῇ ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς θείας χάριτος, καὶ πάλιν ὕστερα ἀπὸ ἐτούτην τὴν πρόσκαιρον παροικίαν, νὰ μᾶς δείξῃ καὶ κληρονόμους τῆς αἰωνίου μακαριότητος, διὰ νὰ δοξολογοῦμεν ἀκατα-

παύστως Πατέρα, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, τὸν ἕνα Θεὸν τρισυπόστατον, ὃ πρέπει δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνσεις, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἀντίθετον πρόσταγμα.

Πανήγυριν εὐσημον ἐπιτελεῖ σοί, ἡ Ζάκυνθος σήμερον, ὡς τῶν σῶν ἀπολαύσασα, θαυμάτων Γεράσιμε, καὶ τεραστίων φρικτῶν, ἦν περ ταῖς δεήσεσιν ταῖς σαῖς, φρούρει ἐκ πάσης βλάβης ἀπήμονα.

Ρημάτων δεήσεως τῶν σῶν, παμμάκαρ, ἐπήκουσε Κύριος, καὶ γῆς διψώσης αὐλακας, ταχέως ἐνέπλησεν εἰρηνικῶν ὑετῶν, οἶδε γάρ τὸ θέλημα ποιεῖν, τῶν φοβουμένων αὐτὸν ὁ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Οβίος μου ἐμπλεως κακίας πάσης, ὑπάρχει πανάμωμε, καὶ γὰρ αἰεὶ ἐπείγομαι, τῶν φαύλων μου πράξεων λῆξαι καὶ ζῆσαι καλῶς, ὅμως οὐκ ἔα με ὁ ἐχθρὸς, εἰμὴ Παρθένε σὺ ἐνισχύς με.

Ἄλλος. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ηγωνίζω ὑπὲρ ἀνθρώπων Γεράσιμε, πόνους τῷ σῶμά σου, καὶ κακουχίαις αἰεὶ, θλίβων καὶ γρυπνίαις τε ὀλονυκτίαις βοῶν, ὑπερύμνητε ὁ τῶν πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Λαβὼν ἄνωθεν θαυμάτων χάριν Ὅσιε, χάριν τῶν σῶν ἀρετῶν, δυσίατα τῶν παθῶν, ἰάσω Γεράσιμε, μόνῃ χειρὸς σου ἀφῇ, οἱ δ' ἰώμενοι, τὸν τὴν ἰσχὺν βραβεύσαντα σοὶ Θεὸν ὑπερευλόγουν.

Θεοτοκεῖον.

Ολος ὄλω ἐδουλώθην τῷ ἀλάστορι, κόρη ὁ ἄθλιος, ἃ οὐκ ἐξόν μοι ποιῶν, ἐλπίς σωτηρίας οὖν, ἐμοὶ

οὐκ ἔστιν εἰμή, σὺ πανεύσπλαγχνε, τῶν τούτου ἀφάρ-
πάσης με σπαρπτόντων με δυνύχων.

Καταθασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ῥδὴ η'. **Κάμινος ποτέ.**

Σήμερον τερπνὴν, Κεφαλληνία πᾶσα, ἐπιτελεῖ σοι ὦ
Γεράσιμε, πανήγυριν μέλπουσα, τὰ λαμπρά σου
ἀριστεύματα· τῶν Ὀμαλῶν δ' ἡ εὖστημος, μονὴ τὸ
θεῖον σκῆνος, σοῦ κεκτημένη σεμνύνεται.

Φέρει μὲν τὸ σόν, σῶμα Κεφαλληνία, ἐν τῇ μονῇ
τῶν Ὀμαλῶν σοφέ, ἢ σὺ ὠκοδόμησας εὐωδίας
πάσης ἔμπλεων· πνεῦμα δέ σου τὸ ἅγιον, μετὰ δι-
καίων πάντων, ἐν οὐρανοῖς ἐπαγάζεται.

Θεοτοκίον.

Εχεις πρὸς τὸν σόν, μεγίστην παρρησίαν, Υἱὸν Παρ-
θένε δ' ἰκέτευε, μερίδος με μέτοχον, ἐν τῇ ᾠρᾷ τῆς
ἐτάσεως, τῶν ἐκλεκτῶν τὸν δαίμονον, γενέσθαι τοῦ ρυ-
σθῆναι, τῶν εὐωνύμων τῆς στάσεως.

Ἄλλος. **Παῖδας εὐαγεῖς.**

Πολλὰς συναθροίσας μοναστρίας, ναὸν ἐδομήσω ἱε-
ρώτατον, ἄλλα τε οἰκήματα, λαῦραν τῆς ἀσκή-
σεως, περισφαλίζων τείχεσι ταύτην κατέστησας, εἰς
ἣν αἱ μοναχαὶ εἰσιῶσαι, νυκτὸς καὶ ἡμέρας, Θεὸν δο-
ξολογοῦσιν.

Ορῶν σε Θεὸς ὁ παντεπόπτης, ὡς στάχυν πολύφο-
ρον καὶ θρίβοντα, πλήθει ἀρετῶν τῶν σῶν, ἄνω
συγκομίζει σε, εἰς ἀποθήκας ὅσιε, τὰς οὐρανίους ἐν
αἷς, ὡς αἶτον καθαρὸν συντηρεῖ σε, εἰς ἀτελευτήτους
Γεράσιμε αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Υπέκυψα πάθεις ἀλόγοις, ρυπώσας ψυχὴν τε σὺν
τῷ σώματι, κόρη ἀειπαρθένε, σοὶ κραυγάζω κά-
θαρων, τῇ δρόσῳ τοῦ ἐλέους σου, ἐμὲ τὸν δαίμονον, λευ-
κάνασα ψυχὴν ὡς χιόνα, τὴν ἐμὴν ἀπαύστως, ὅπως
δοξολογῶ σε.

Καταθασία. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ῥδὴ θ'. **Ἀνάρχου Γεννήτορος.**

Ρεόντων τὰ μένοντα, ἡμεῖψω παμμακάριστε, καὶ
τὰ γέρα ἀγώνων τῶν σῶν ἀπειλήφας· ὅθεν τοὺς
τελοῦντας ἐκ πόθου, τὴν σὴν σεπτὴν μνήμην βασι-
λείας, μετόχους ἀνάδειξον, ἱκεσίαις σου Γεράσιμε.

Ως ἔχων πρὸς Κύριον, Γεράσιμε μακάριε, παρρη-
σίαν μεγίστην, αὐτὸν δυσώπησον, δοῦναί μοι
πταισμάτων τὴν λύσιν, τὸν ὕμνον δέ, ὅνπερ σοι προ-
σῆξα, δέξαι καὶ ἐκ στόματος παμβεβήλου ἐξεληλυθε.

Θεοτοκίον.

Ως οὔσα πανάμωμε, μήτηρ ἐλέους οἴκτειρον τὸν
πολλὰ ἐπταικότα, καὶ μὴ ἀπώσῃ με, ἀλλ' ἀνά-
γαγέ με ἐν τάχει ἐκ τοῦ βυθοῦ τῶν ἐμῶν πταισμάτων,
καὶ δίδου πορεύεσθαι, εἰς ὁδοὺς εὐθείας πάντοτε.

Ἄλλος. **Ἄπας γηγενής.**

Λύεις ἔτι ζῶν, αὐχμὸν σαῖς δεήσεσιν, ὄμβροις ἀρ-
δεύων τὴν γῆν, αὐτὸς μετὰ πότμον δέ, ἐξάγεις φρέ-
ατος Πάτερ γύναιον, τὸ συνεργία δαίμονος, καταπεσόν
φωνῆς γάρ, ἡδυτάτης αὐτήκοος γέγονε, σοῦ μονῆς ἡ
προστάτις, Γεράσιμε.

Ολον ἑμαυτόν, σοὶ Πάτερ Γεράσιμε, προσανατίθηναι, μὴ βδελύξῃ κράζων σοι, τὸν ὕμνον ὄνπερ ἐκ ρυπαρῶν τῶν ἐμῶν, χειλέων σοι προσήνεγκα· ἀλλὰ δεξιόμενος, τοῦτον δίδου, ἄφεςιν πταισμάτων μοι, σαῖς λιταῖς καὶ τοῦ βίου διόρθωσιν.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ ὑετοῦ, σταγόνας πανάμωμε, χάριτας εἴληφα, παρὰ τοῦ Σωτῆρός μου, καὶ σοῦ τῆς τούτου, πλουσιοδώρου μητρός, ἐγὼ δ' ἀγνώμων πάντοτε, ὁ ἄσυνείδητος, ὥφθην ὅθεν, ἐνοχος γεγένημαι τῆς γεέννης, ἧς κόρη με λύτρωσαι.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Κεφαλληνία, Ζάκυνθος, Πελοποννήσου Τρίκκη τε, καὶ Ὀμαλῶν μονὴ θεία, λαμπρῶς τὴν σὴν ἐκτελοῦσι, πανήγυριν Γεράσιμε, ἧς σκέπε σαῖς δεήσεσι, καὶ τῶν ἐφόδων φύλαττε, τῶν ἀπογόνων τῆς Ἀγαρ, ἀπήμονας εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἀγνὴν καὶ ἄμωμον, ὁ ρυπαρὸς καὶ ἄναγνος, καθικετεύω Παρθένε, ρανίδα τοῦ σοῦ ἐλέους, λαμπρύνασα καθάρισον, καὶ αἰώνιου ρῦσαι με, γεέννης τὸν εἰκέτην σου, καὶ οὐρανῶν βασιλείας, ἀνάδειξον κληρονόμον.

Εἰς τοὺς Αἰνους. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Κεφαλληνίας Ζακύνθω, ἀμιλλωμένης τανῦν, Τρίκκη Πελοποννήτου, αὐχωμένη κραυγάζει, ἐμὸν ἔστι

τὸ κλέος, ἐξ ἐμοῦ γάρ, ὁ Γεράσιμος ἦνθησε, καθάπερ εὖοσμον ρόδον, ὅθεν ἐμοί, ὑμεῖς ἄμφω ὑποκύβατε.

Υπολαβοῦσα πρὸς ταῦτα, φησὶν ἡ Ζάκυνθος· καλῶς μὲν ἔφης Τρίκκη, γεννηθῆναι μητέρα, σὲ θείου Γερασίμου, ἀλλὰ καὶ γώ, πνευματικῶς ἀνεγέννησα, τοῦτον ἐπείπερ ἐξέθρεψα μυστικῶς, ἀρετῆς ἀπάσης εἶδεσι.

Παύσατε φίλοι τὴν ἔριν, καὶ εἰρηνεύσατε, φησὶ Κεφαλληνία, εἷξατε δέμοι ἄμφω· εἰ γὰρ καὶ Γερασίμου, ἡ μὲν τροφός, ἡ δὲ μήτηρ γεγέννησθε, ἀλλ' ἐγὼ τοῦτον, καὶ ζῶντά τε καὶ νεκρόν, ἐν τοῖς κόλποις φέρω πάντοτε.

Τῶν πρωτοτόκων ἡ Πόλις, ἡ ἐπουράνιος, ἐξάραι βουλομένη, τὴν ἔριδα ἐκ μέσου, πρὸς ταύτας ἐπεφώνει· πᾶσαι ὑμεῖς, ἐν εἰρήνῃ διάγετε, καὶ γὰρ Γεράσιμος μόνῃς ἐμοῦ ἐστί, τῆς αὐτοῦ ἀψευδестаῆς μητρός.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Πρὸς τό

Τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη.

Μοναστριῶν αἱ χορεῖαι, σὲ νῦν συναχθεῖσαι, τιμῶσι Γεράσιμε· ὑπὸ σοῦ γὰρ πορείας, βαδίζειν εὐθείας, καλῶς μεμαθήκασι. Τρισόλβιος εἰ, τὸν Χριστὸν ποθήσας, καὶ Σατὰν καταργήσας τὴν δύναμιν· ὁσίων ἐφάμιλλε, δικαίων ὁμόσκηνε καὶ ἀγίων· μεθ' ὧν αἰτῆσαι δωρηθῆναι τοῖς ἐκ πόθου σὲ εὐφημοῦσι τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ Ἀγίου, Ὡδὴ γ' καὶ Γ'.

Ἀπόστολος. Πρὸς Γαλάτας.

Αδελφοί, ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρά...
Ζήτει τοῦτον τῷ Σαββάτῳ τῆς ΚΖ'. Ἑβδομάδος.

Εὐαγγέλιον. Κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Πάντα μοι παρε-
δόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου ...
Ζήτει τοῦτο τῇ Πέμπτῃ τῆς Δ'. Ἑβδομάδος Ματθαίου.

Μεγαλυνάριον.

Νῆσος Ζακυνθίων σὺν τῇ μονῇ, Ὀμαλῶν καὶ πάσῃ,
εὐφημοῦσι χαρμονικῶς, τῇ Κεφαλληναίων νήσῳ
τὴν σεπτὴν μνήμην, Γεράσιμῃ ἅς φρουρεῖ, σαῖς εὐχαῖς
πάντοτε.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Δόξα Θεῷ τε, Θεομήτορι κλέος.

Τ Ε Λ Ο Σ